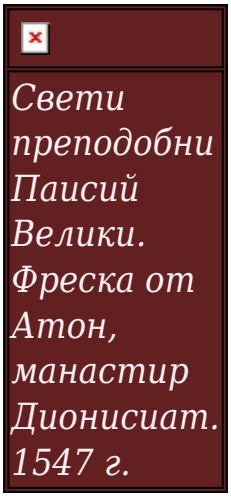
03.08.2020 г. / 16:50:18

Вяра

Ново допълнение към статията "Как да си спасим душата"

Свети преподобни Паисий Велики. Фреска от Атон, манастир Дионисиат. 1547 г.

„Суетната прелест на този свят, тленна и преходна, привлича към себе си хората, жадуващи за нея, и ги кара заради нищожна земна радост да грешат в своите намерения и чувства, и в ума си да се прилепяват към низките страсти, и при това до такава степен, че тези обичащи света хора понякога започват не само да презират обещания им небесен живот, но, уви, да се отвръщат от Самия Творец на истинния живот и повече да се стремят към временните и земни блага, отколкото към бъдещите, доброволно подготвяйки си с това мъчителна и вечна смърт;

подобно на това, и вечното съкровище на небесата поражда безкраен стремеж към себе си у хората, уповаващи се да го достигнат, и насища сърцата им с някаква блажена и неизказана сладост: обещаното ни Небесно Царство кара такива хора да си спомнят за вечното блаженство, за наградата за трудовете и светлото тържество на подвижниците; мисълта за това дотолкова ги подтиква да се стремят към достигането на

това Царство, че те не само започват да презират всичко временно и суетно, но не щадят даже и живота си, желаейки заради Христа, според евангелските думи, да положат душата си за Него, и предпочитат смъртта за Него пред всички земни радости и удоволствия. В такива случаи, когато поради прекратяване на гоненията подвижниците на благочестието не намирали мъченическа смърт, те жадували да я претърпят по друг начин: поемат върху себе си продължителен, но необходим за тях подвиг на умъртвяване на плътта, и при това, разбира се, понасят постоянни страдания: всекидневно постейки и умъртвявайки себе си с многоразлични подвизи, те се борят с невидимите бесове, и още в плът непрестанно се самопринуждават да се противят на тези безплътни врагове...“

02.07 по еретическия, † 19 юни по православния календар - Св. преподобни Паисий Велики

Св. преподобни Христа ради юродив Симеон Палестински и Иоанн

„**Като повървели, стигнали до кръстопътя: единият път бил многолюден и водел към Сирия, където трябвало да отидат, а другият - към Иордан, където се виждали манастирите. Посочвайки на Симеон пътя, водещ към Иордан, Иоан казал:**

- Ето пътя, който води към живота.

А посочвайки другия - в посока към Сирия, добавил:

- А този път води към гибел. И така, брате, да застанем тук на кръстопътя, да се помолим на Бога, Той да ни научи по кой път трябва да вървим.

И преклонили колене, те започнали горещо да се молят:

- Боже, Който желаеш спасението на целия свят! Яви Своята воля на Твоите раби и ни посочи пътя, по който трябва да вървим.

След като се молили дълго време, Иоан и Симеон хвърлили жребий и той показал да вървят по пътя, водещ към Иордан. Тогава те се преизпълнили с голяма духовна радост и смирено благодарили на Бога. И в същия час забравили за своите близки - единият за баща си и жена си, другият - за майка си, презрели богатствата си и сметнали за сън всичко привлекателно и услаждащо в този свят...

Иоан казвал на Симеон:

- Не унивай и не отслабвай, възлюбени брате! Защото аз се надявам на Господа, Който ни възроди в днешния ден. А и каква полза имаме от светската суета? Или с какво ще ни помогне богатството в деня на Страшния Съд? Няма ли по-скоро да ни навреди? Както и нашата младост и телесна красота - нима винаги ще бъдат с нас? Няма ли да се изменят от старостта и да погинат от смъртта? А и ние сами не знаем, ще доживеем ли до старост, защото и младежи, недочакали старостта, умират...

На сутринта игуменът се обърнал към тях с такива думи:

- Прекрасна и угодна на Бога е вашата любов, която храните към Него, деца! Но трябва внимателно да се пазите, да не я угаси врагът на нашето спасение. Вашият път е добър, но не бива да отслабвате в него, докато не бъдете увенчани. Похвално е вашето намерение, но не бъдете лениви, за да не охладнее духовната топлота в сърцата ви. Добре е, че сте поставили вечното над временното. Разбира се, добро дело е да служим на родителите по плът, но несравнимо по-високо е

да служим на небесния Отец. Мили са братята по плът, но много по-спасителни са духовните. Полезни са приятелите, които имате в света, но много по-добре е да придобиете приятели сред светите Божии угодници. Силни са нашите ходатаи и застъпници пред князете, но все пак не са такива, каквито са ангелите, ходатайстващи за нас пред Бога. Добре е да даваме милостиня на бедните заради Бога, но никое приношение не е толкова благоприятно пред Бога, както да Му предадем изцяло своята душа и воля. Приятна е насладата от този живот, но е нищожна в сравнение с райските наслаждения. Прекрасно и обичано от всички е богатството, но по нищо не може да се сравни с тези съкровища, които “око не е виждало, ухо не е чувало и човеку на ум” не са идвали. Приятна е и красотата на младостта, но е нищо в сравнение с достойнствата на Най-прекрасния от синовете човешки. Прекрасно е да станеш воин на земния цар, но това служение е временно и опасно. А да бъдеш воин на небесния Цар, значи да тържествуваш над цялата вражеска сила.

С такива и подобни на тях наставления се обърнал към тях преподобният игумен и виждайки обилните сълзи, течащи от очите им, казал на Симеон:

- Не жали, не скърби за своята стара майка, защото за твоите трудове Бог ще я утеши по-добре, отколкото самият ти, ако бъдеш край нея. Даже и да бъдеш неотстъпно до нея, навярно няма да знаеш - ти ли ще я погребеш, или тя тебе. И ти би умрял, без да угодиш на Бога, без да имаш нищо, което да те избави от бъдещите мъки след смъртта: защото нито майчините сълзи, нито бащината любов, нито богатството и славата, нито брачният съюз, нито любовта към децата не ще могат да умолят страшния Съдия, а само добродетелният живот, подвизите и трудовете, извършени заради Бога.

След това се обърнал към Иоан и казал:

- И на тебе, чедо, да не влага врагът такива мисли в ума ти, че да започнеш да разсъждаваш: без мене кой ще се грижи за престарелия ми баща и кой ще го храни? Кой ще утеши риданието на съпругата ми? В действителност, ако вие ги бяхте предоставили единствено на Бога, сами бяхте отишли да работите на друг, то с право бихте се съкрушавали за тях. А **тъй като Един е Бог, на Когото сте поверили родителите си и от любов към Когото сте ги оставили, то трябва да знаете, че Той Сам ще промисли за тях. Помислете и за това, че когато сте били в света и сте се трудели за временния живот, Господнята благост се е грижела за вас и щедро е изпълвала дома ви; толкова повече Господ ще се погрижи за вашите домове сега, когато сте дошли да се трудите за Него с цялото си сърце, желаейки съвършено да Му благоугодите. Спомнете си, деца, отговора на Господа на желаещия да върви след Него и казалия: "Господи, позволи ми първом да отида и погреба баща си". И Господ му казал: "върви след Мене, и остави мъртвите да погребат своите мъртъвци". Така и вие с непреклонна воля и твърдо сърце вървете след Христа**. Защото, ако земният и смъртен цар ви повика при себе си, за да му служите в слава и чест, желаейки да ви направи свои постелници или съветници, нима вие не бихте пренебрегнали домашните си и не бихте отишли бързо при царя, за да му служите в слава и чест и да се наслаждавате от виждането му и милостта му? И това бихте направили за краткото време, през което той поиска да ви почете пред своите велможи.

Иоан и Симеон отговорили:

- Наистина е така, отче.

И игуменът продължил:

- С още по-голяма решимост и усърдие, деца, трябва да се отзовем на небесния Цар, призоваващ ни към чест, с която не може да се сравни, нито да се уподоби никоя светска почест, дори и най-високата. Ние трябва да послушаме Бога, призоваващ ни към Себе Си, помнейки Неговата любов към нас, заради която Той не пощадил и Своя Единороден Син, но Го предал на кървава смърт заради нас, за да ни направи Свои синове; и ако ние пролеем и всичката си кръв, то и тогава не бихме въздали по достойнство в сравнение с явената от Него благост и любов, защото не можем да сравняваме царската кръв и кръвта на робите...

Старецът, виждайки взаимната им грижа един за друг и знаейки от опит, че Бог не посрамва и не отхвърля прибягващите към Него с цялата си душа и с твърда вяра, без да се бави повече, ги въвел в църквата и ги постригал в началния монашески образ...

игуменът, като разбрал, че братята са им говорили за светия ангелски образ, казал:

- Добре са ви обяснили отците: защото утре сутринта искаме да ви облечем в съвършения чин на ангелския образ, който ще ви освободи от извършените в света прегрешения, подобно на второ кръщение.

Иоан и Симеон не знаели какво е това съвършен чин на ангелския образ. И игуменът заповядал да извикат брата, когото миналата неделя постригал в този съвършен чин, за него още не били минали седем дни оттогава, така че братът носел постоянно, според манастирския устав, всички одежди на светия чин. Когато този брат дошъл, Иоан и Симеон, като го видели, паднали в нозете на игумена и го молели веднага, още вечерта, да ги облече в този чин.

- Ние, хората - казвали те, - не знаем дали ще преживеем

тази нощ и ще видим ли утрото, и изведнъж ще си отидем от този живот, неполучили такъв венец, радост и слава, в каквито виждаме този брат...

Когато настъпил възкресният ден, игуменът извършил над тях този свят чин и двамата видели един на друг венци, сияещи над главите им, и през нощта виждали лицата един на друг ясно, както през деня: и душата им се изпълнила с такава радост, че не искали да вкусят нито храна, нито питие.

Два дни след приемането на съвършения чин им се случило да срещнат същия, видян в слава, брат, облечен във вретище и изпълняващ манастирско послушание - те не видели над него предишната слава и венец и се удивили. Симеон казал на Иоан:

- Повярвай ми, брате, че след като минат седем дни, и ние няма да виждаме един над друг блестящия венец и сияние, както сега.

Иоан попитал:

- И така, какво още искаш за себе си, брате?

- Послушай ме - отговорил Симеон, - аз искам ние, **както излязохме от света, така да излезем и оттук на още по-безмълвно пустинно житие; защото оттогава, откакто честният игумен ни облече в този свят образ, в сърцето ми се разгоря някакво чудно желание, и душата ми не иска да вижда никого, нито да говори, нито да слуша нечий глас, но желае да остане в пълно уединение и дълбоко мълчание**.

- Какво ще ядем, живеейки в пустинята? - възразил Иоан.

Симеон отговорил:

- А какво ядат другите пустинножители, за които сме

слушали от устата на поучаващия ни игумен? Хранещият тях ще храни и нас, и мисля, че игуменът много ни говореше за пустинниците от желание и ние да изберем това жителство.

Иоан отново възразил:

- Но ние още не сме се научили да пеем псалми по манастирския устав.

- Спасилият угодилите Му преди Давид - успокоил го Симеон, - ще спаси и нас, и както Той е научил да пее псалми Давид, който пасял овцете в пустинята, така ще научи и нас. Не ми се противи, брате, но както заедно се посветихме на Бога, така и заедно да се потрудим за Него.

Иоан се съгласил и казал:

- Както ти искаш, така и ще направим; но как ще излезем от манастира, когато вратите през нощта се затварят?

Симеон отговорил:

- Отворилият ни през деня, ще ни отвори и през нощта.

Когато те се съгласили и взели решение и когато настъпила нощта, игуменът видял в съня си един почтен мъж, свят на вид, отварящ манастирските врати с думите:

- Излезте, Христови овци, на своето пасище.

Той веднага станал, побързал към вратите и ги намерил отворени, и мислейки, че Иоан и Симеон вече са излезли, седнал печален, въздишал и мислел:

- Не бях достоен да получа молитвите на моите отци, защото не аз, а те бяха отци и учители. О, какви скъпоценни камъни лежат на земята, виждани от много, но не и ценени от много!

Когато игуменът така размислял в себе си и се съкрушавал,

ето, Христовите раби излезли от своята келия и тръгнали към вратите, за да напуснат манастира. И игуменът видял вървящите пред тях прекрасни юноши с ярко горящи свещи. Иоан и Симеон не виждали тези юноши, но забелязвайки отворените врати, много се зарадвали, че не са се лишили от надеждата си. Когато видели стареца до вратите, се изплашили и поискали да се върнат, без да се досещат, че това е игуменът. Игуменът ги повикал при себе си с думите:

- **Не бойте се, чеда, вървете в името Господне**!

След това отново се обърнал към тях:

- **Пазете се, чеда защото вие излизате на страшна бран, но не се бойте! Силен е Бог и няма да ви изпрати изкушения свръх силите ви. Подвизавайте се, деца, и да не бъдете победени от врага; стойте мъжествено, имайки за броня светия монашески чин на ангелския образ. Но помнете Казалия: "никой, който е сложил ръката си върху ралото и погледва назад, не е годен за царството Божие". Не бъдете лениви и унили, започвайки този път Господен, за да се изпълни и за вас притчата за започналия да строи кула: "почна да строи, и не можа да доизкара". Бъдете мъжествени, деца, знайте колко нищожна е борбата и колко велик е венецът, колко кратък е трудът и вечна - почивката...**

След това Иоан се обърнал към Симеон:

- Какво ще правим сега, брате? Накъде ще отидем?

Симеон отговорил:

- Да тръгнем надясно, защото всичко, което е дясно, е добро.

И тръгнали надясно; и това било по Божий промисъл: Господ не оставя Своите раби. Като изминали значително разстояние,

те наближили Мъртво море и близо до морето край река Иордан, вливаща се в него, намерили удобно място и келия, в която живял един пустинник, преставил се в Господа няколко дни преди това; тук имало и неголеми съдове, и градина с насадени зеленчуци, с които се хранел преставилият се старец. Като видели това, Христовите раби се зарадвали така, както се радва намерилият богато съкровище, благодарили на Бога и се поселили да живеят там. Не след дълго врагът на нашите души, дяволът, не можейки да понесе богоугодния живот на Христовите раби, започнал война против тях, влагайки в Иоан спомени за жена му и баща му, а в Симеон - любов към майка му. А те, когато се видели печални, веднага си казали един на друг:

- Стани, брате, да се помолим заедно на нашия Владика Иисус Христос да ни запази от вражеските козни по молитвите на светия наш старец Никон.

И когато се молели, при тях скоро идвала Божията помощ, ограждаща ги от вражеските козни. Понякога изкусителят влагал в тях желание да опитат месо и да пият вино; понякога им показвал насън родителите и близките: или безутешно скърбящи за тях, или пируващи; или им навявал униние и леност, или, мислейки да ги ужаси с привидения, отново им внушавал мисълта да се върнат в манастира под предлог, че пустинножителството е непоносимо за тях. И по най-различни начини многоглавата змия се опитвала да прекъсне праведния живот на тези похвални подвижници. А те, помнейки своите обети и светлите венци, които в началото видели един над друг, както и наставленията и сълзите на своя старец, преуспявали в служене на Господа и се утешавали, често усещайки в сърцата си някаква духовна сладост. След мъжествено противене на вражеските изкушения, насън им се явявал преподобният Никон, ту увещавайки ги, ту молейки се за тях на Бога, ту учейки ги на псалми и молитви. И като се

събуждали, те помнели наяве това, което са научили от него в съня, и изпитвали голяма радост...

оттогава не знаели никаква скръб, единият - за баща си и жена си, а другият - за майка си; но имали една-единствена грижа - денем и нощем да славословят Бога. Това за тях бил неизморителен труд и грижа без печал - постоянно да извършват молитви, и след немного време станали достойни съсъди на Светия Дух и се удостоили със съзерцаването на божествени откровения. Понякога живеели отделно един от друг, но недалече, на разстояние, не по-голямо от хвърлей камък. И ако единият от тях бил нападан от вражеска мисъл, смущаваният начаса прибягвал към другия: защото те откривали мислите си един на друг и молейки се заедно, прогонвали вражеските нападения...

Иоан разбрал, че внушението на неговия брат е от Бога - да излезе от пустинята и да отиде в света, и повече не му възразявал. Съкрушавайки се за раздялата си с брата, той му казал:

- Внимавай, възлюбени Симеоне, светът да не разпилее събраното в пустинята, и след като си преуспял, благодарение на мълчанието, да не ти навреди светската мълва; да не погуби сънят твоите всенощни бодърствания и светските утехи да не разсеят монашеското съзерцание. Пази се видът на жените, от които Бог те е запазил до ден-днешен, да не погуби целомъдрието ти, и страстта към събиране на имущество да не ограби пустинническата ти нестяжателност - постите ти да не се погубят от вкусването на многоразлични ястия и плачът ти да не се унищожи от смеха, а молитвата - от леността. Дори и да си получил, възлюбени, от Бога такава сила, че да можеш без вреда за спасението си да пребиваваш в света, сред хората, все пак внимателно пази сърцето си от това, което ще вършиш пред хората тялом; в това да не взема участие твоята воля, да

не се докосва душата ти до това, до което се докосва ръката, и сърцето ти да не изпитва удоволствие от това, което ще вкусва устата, и вътрешният ти покой да не се смущава заедно с излизането на нозете, и всичко, извършвано външно, да не се усеща вътре в тебе, и умът ти да се запази безметежен. Аз се радвам за твоето спасение, само се моли на Бога да не ни раздели един от друг в бъдещия век…

Нека никой не се съблазнява, четейки за някои странни и предизвикващи смях действия, които свети Симеон вършел, преструвайки се на безумен, надсмивайки се над пустия и горделив свят, но всеки да размисли над апостолските думи: “ако някой от вас мисли, че е мъдър на тоя свят, нека стане безумен, за да бъде мъдър”. И още: “Ние сме безумни зарад Христа: защото онова, що е безумно у Бога, е по-мъдро от човеците”…

и между простите хора, живеещи в селата и обработващи земята, водещи живот в незлобие и правота на сърцето, които никого не обиждат, не притесняват, но изкарват хляба си от труда на ръцете си, с пот на чело, има много велики светци: защото съм ги виждал, когато идват в града и се причастяват с Тялото и Кръвта Христови, да сияят, подобно на чисто злато. “

03.08 по еретическия, † 21 юли по църковния календар - Св. преподобни Симеон, юродив заради Христа. Св. преподобни Йоан

{{_LINK1_}}

buditeli.info © 2017